

Kto rád dáva, dvakrát dostáva

Prednedávnom som si prostredníctvom internetu pozrela reláciu, ktorá sa snaží plniť ľuďom želania a sny. Mnohé príbehy spája bolesť a kríž. Je obdivuhodné ako človek dokáže nájsť silu boříť sa s prekážkami a ukázať iným, ktorí si myslia ako sú na tom zle, že ono to nemusí byť až také zlé. Mňa oslovil príbeh, v ktorom istý slovensko-americký podnikateľ dáva talentovanému Rómovi šancu pre lepší život. Je to prekvapujúci príbeh. Mladík pochádza z typickej rómskej osady, ale je cieľavedomý a má snahu to raz niekam dotiahnuť.

Veľakrát zaškatľujeme ľudí iba na základe toho do akej skupiny patria alebo že ich rodina je taká a taká... Tento mladý tínedžer dostal konkrétnu ponuku prežiť pol roka v USA, zdokonalil sa v angličtine, za ktorú sa už teraz nemusí hanbiť, a tiež aj možnosť pracovať. Pomocnú ruku, ktorú dostal, využíva a poznáva svet z druhej strany. Získava cenné skúsenosti, ktoré mu môžu veľmi pomôcť na jeho ďalšej ceste. Je vďačný svojmu darcovi a sponzorovi a keď sa ho pýta, ako sa mu má za to všetko odvdáčiť, odpoveď podnikateľa

znie asi takto: „Až sa Ti raz bude dariť, tak daj aj Ty šancu niekomu inému a pomôž mu.“ A táto myšlienka ma veľmi oslovila.

Viem, že darovať iným niečo nezištne je jeden z najkrajších pocitov. A tiež viem, že to, čo človek daruje, vráti sa mu aj s úrokmi. Zákon sejby a žatvy - „Kto čo seje, to bude žať“ - platí v našom živote neustále. Ak rozdávaš pokoj, budeš naplnený pokojom. Ak seješ hnev a nenávisť, tvoje srdce bude zhrýzať túžba po pomste. Ak nedokážeš odpustiť a dať druhému šancu, tvoje srdce radosť nenájde a zostane ti horká chuť v ústach.

Niekedy však musí človek čakať na žatvu roky. Trvá, kým malé zrnko vzklíči a prinesie úrodu. Niekedy sa zdá, že výnos bude slabý. Niekedy kúkoľ chce zahubiť mladý klas. Ale tak, ako nemožno urýchliť vzkĺčenie rastliny, tak aj mnoho iných vecí chce svoj čas. Vytrvalosť je vzácny dar, ktorý prináša zaslúžené plody.

Prajem Vám, milí naši čitatelia, okrem krásneho leta, slnka, tepla a oddychu, aby ste v svojom živote stretli

nezištných darcov. A nech Vás dovolenkové vetry odvejú kdekkoľvek, zostaňte otvorení pre iných a dajte im šancu. Možno rodičia deťom, možno deti rodičom, či sebe navzájom. Nech tak, ako telo potrebuje oddych pre svoje údy, nech i naša duša dosiahne naplnenie z dobrého pocitu nezištného konania dobra.

Mária Eškut

Príhovor

Pred viac ako 100 rokmi, 1. júla 1904, zomrel Adolf Peter Zátarecký, slovenský pedagóg, publicista, jazykovedec a zberateľ ľudovej slovesnosti. Ako 60 ročný, sedem rokov pred svojou smrťou, vydal zbierku slovenských prísloví, porekadiel a úsloví. Táto monumentálna zbierka obsahuje viac ako 13,000 položiek. Všetky sú zdrojom múdrosti nahromadenej v našom národe počas mnohých storočí.

Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva

Adolf P. Zátarecký, Žalm 90 a Slovenské voľby

Ako si ustieľeš, tak si ľahneš.

Kto seje vietor, ten bude žať búрку.

Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva.

Takéto príslovie a porekadlá sa dajú ľahko modifikovať aj pre iné oblasti každodenného života. Skúsme sami doplniť nasledujúce vety.

Akú výchovu, vzdelanie, aké ideály dávame mladšej generácii, takú ...

Aký príklad starostlivosti o dôchodcov ukazujeme mladým ľuďom, taký ...

Ako chránime prírodu a životné prostredie, tak ...

Aký vzťah máme k iným národnostiam, taký ...

Ako hodnotíme iné náboženstvá, tak ...

Aký máme vzťah k nenarodenému životu, taký ...

Ako dokážeme tolerovať rozdielne názory iných, tak ...

Ako sa staráme o svoje zdravie, tak ...

Ako milujeme svojho blízkeho, tak ...

Nedávno boli u nás, na Slovensku, voľby. Zvonku, hlavne zo zámoria, je ťažko hodnotiť domácu politickú situáciu. Predvolebná kampaň, predvolebné sľuby, vzájomné napádanie, stranníckosť niektorých médií,

nezaujímam mnohých voličov, správanie sa kandidátov, voľby zo zahraničia, to všetko bolo pre mňa menej priehľadné než hmla nad Atlantikom. Jedno však viem s určitosťou. Slovenské príslovie a porekadlá sú platné aj pre novozvolených slovenských politikov, pre tých, čo budú vládnuť, aj pre tých, čo budú v opozícii.

Ako budú plniť svoje predvolebné sľuby, takú podporu budú mať od svojich voličov. Ako budú vystupovať v parlamente, takú budú mať obľubu medzi obyvateľmi Slovenska. Ako sa budú správať ku svojim politickým oponentom, tak sa oni budú správať k nim. Ako budú klásť záujem občanov Slovenska nad osobné záujmy, tak ich budú hodnotiť prichádzajúce generácie. Ako budú budovať pokoj a porozumenie sokolými štátmi, tak sa mierová Európa premietne do prospešnej budúcnosti Slovenska.

Áno, ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva. Nie je však ľahké byť politikom. Nie je ľahké nájsť správne slová a činy a „volať do hory“ tak, aby z nej prišla „správna ozvena“. Na to je treba mať aj politickú a štátnickú múdrosť.

neho z najúspešnejších politikov všetkých čias, ktorému nemožno uprieť lásku k národu, ktorá stála nad všetkým ostatným, nad osobným pohodlím, aj nad osobnou bezpečnosťou.

Tradícia mu pripisuje tieto slová: „Pane, stal si nám útočiskom z pokolenia na pokolenie... Vek nášho života je sedemdesiat rokov a ak sme pri sile, osemdesiat... A tak nás nauč rátať naše dni, aby sme našli múdrosť srdca... Hneď zrána nás naplň svojou milosťou a budeme jasať a radovať sa po všetky dni života... Upevňuj dielo našich rúk, dielo našich rúk upevňuj.“ Áno, bol to Mojžiš, ktorý v 90. žalme, pravdepodobne na ceste zo zajatia do zaslúbenej zeme, pripravoval zákony pre svojich súkmeňovcov.

Bolo by pre Slovensko i Slovákov v zahraničí prospešné, keby každý slovenský politik, vládnucci i opozičný, nezabúdval ani na slovenské príslovie „Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva“ ani na slová 90. žalmu „Pane, nauč nás rátať naše dni, aby sme našli múdrosť srdca“?

Jožo Štarosta

Viaceri politici minulosti môžu slúžiť ako vzor politickej a štátnickej múdrosti. Ja, keby som bol politikom, tak okrem slovenského príslovie „Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva“ by som si vzal za vzor jed-

Pred 50 rokmi, 7. júla 1960, niekoľko týždňov po vzniku Slovenskej farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri, O. Viliam Lacko SJ, ktorý stál pri jej založení, vyzval do spolupráce všetkých Slovákov žijúcich na pobreží kanadského Pacifiku.

Máj 1960 - Nová farnosť sv. Cyrila a Metoda

7. júla 1960

Milí bratia Slováci a Slovenky

Prichádzam k Vám s radostnou správou, že v New Westminster, B. C. máme už náš vlastný slovenský kostol zasvätený našim vierozvestom sv. Cyrilovi a Metodovi.

Takto sa splnila naša túžba, naše modlitby boli vyslyšané a naše srdcia prekypujú radosťou, s ktorou sa chceme podeliť aj s Vami. Áno, patríme do radu tých Slovákov, ktorí majú uprostred seba bohostánok a v ňom sa schádzame k pravidelným bohoslužbám a kde v našej rodnej materčine sa modlíme, spievame a počúvame slovo Božie.

Sme nevýslovne šťastní, že po rokoch nádejí, túžob, modlitieb, obetí a čakaní máme privilegium mať účasť na novom slovenskom chráme Božom, kde medzi nami a s nami prebýva Pán.

Ako sa to stalo?

Náš ndp. Arcibiskup J. E. Wm. M. Duke, D. D. vo Vancouver, B. C. požiadal slovenských jezuitov v Galt, Ont. o slovenského kňaza – misionára. Pred dvoma rokmi mi pripadla milá úloha ísť na Západ, na pacifické pobrežie, do najkrajšej kanadskej provincie, do British Columbia. Tu som pokračoval v práci mojich slávnych predchodcov: Fr. Floriána SVD, Fr. Fajkusa SVD, Fr. Žabku SJ a Fr. Sprušanského SJ. Boh žehnal nimi začatú prácu.

Náš dobrý a horlivý ľud ukázal svoj náboženský život. Riadne sme sa schádzali do kostolíka Ducha Sv. na Queensborough, B.C., ktorý vystavali slovenské mozolnaté ruky hnané ohnivými srdcami plnými ochoty a veľkodušnosti. Pod vedením zvečnelého Fr. Maleitera vystavali skromný sice, ale milý chrám Boží, ktorý sa stal náboženským strediskom Slovákov po celom okolí.

Ale sa ukázalo, že kostol je malý. Nestačil už pojať všetkých, čo žiadostivo prichádzali piť z prameňov milosti posväcujúcej. A tu Pán Boh zasiahol. J. E. ndp. Arcibiskup zriadil slovenskú misiu vo svojej diecéze. Z Ríma prišiel dekrét, a tak sme najprv zarentovali bývalý kostol sv. Michala v New Westminster, B.C. Ten je v strede pre všetkých Slovákov po okolí. Spoločnými silami a obeťami sme ho vymaľovali a prichystali k posvätným úkonom náboženským, ktoré sme začali na Kvetnú nedeľu.

Nové dejiny Slovákov na Pacifiku

Vtedy sa začali nové dejiny Slovákov na Pacifiku. Dali miesto Pánu Ježišovi, aby mohli žiť z vianočného odkazu Emanuel, t.j. Boh s nami. A tak sme odbavili Veľkú noc a ostatné sviatky tak, ako sme boli zvyklí doma. Slovo Božie znelo v našej materčine a práve tak naše modlitby a najmä nábožné piesne. Takto sme zistili, že nás je dosť a sme sa rozhodli vzácnu príležitosť plno využiť pre oslavu Boha a posvätenie našich duší. A tak sme kúpili ten kostol.

Je to prvý slovenský kostol v západnej Kanade. A keďže celý kresťanský slovanský svet sa chystá trojročnou duchovnou obnovou pripraviť sa na oslavu 1.100. výročia príchodu sv. Cyrila a Metoda na Veľkú Moravu, s citom úprimnej povďačnosti za „dedičstvo otcov našich“ sme ho nazvali ich menom.

Horlivé a obetavé, nikdy neustávajúce ruky nášho ľudu zblízka i zďaleka sa pričínili o krásny chrám Boží. Každý týždeň je v ňom čosi nové a milé. A to isté treba povedať aj o fare. Takto budujeme nové nábožensko-kultúrne stredisko Slovákov na svete.

Máme veľkú nádej, že Boh požehná naše úsilia a v spolupráci s milosťou Božou zaradíme sa medzi tých našich bratov a sestry, ktorí mali a majú šťastie už dávnejšie mať ich vlastný slovenský kostol.

Doteraz sme patrili do rôznych farností a teraz sme všetci zjednotení pred jedným bohostánkom. Uvedomujeme si to plným srdcom a podľa žiarivého príkladu ostatných slovenských farností aj my chceme žiť hojnejším životom, ktorý nám Pán Ježiš priniesol. (Ján 10:10)

S bolesťou hľadáme na tie farnosti v arcidiecéze, ktorá je vlastne ešte len misijným územím, ako dlhy na nich tlačia ako bolestné jarmo. Obete a mozole veriacich idú na splácanie interestu (úrokov). Oni to robia, lebo niet inakšieho východiska.

My by sme sa chceli toho vyvarovať. Chceli by sme si stať v krátkej budúcnosti do šíku ostávajúcich farností v Kanade a Amerike, ktoré budú ochotne a štedro napomáhať každé slovensko-kresťanské podujatie. Bude ich

hodne a stále, veď sme pred slávnym jubileom príchodu našich sv. vierozvestov – sv. Cyrila a Metoda.

To je možné len s Vašou podporou a spoluprácou.

Vieme, že spoločnými silami sa dá mnoho vykonať, ba oveľa viac, ako sa nazdávame. Preto sa v tejto našej spoločnej viere a spolupatričnosti k tomu istému „dedičstvu otcov našich“ obraciame na Vás s úprimnou prosbou o pomoc, a to o Vašu modlitbu a milodar.

Chceme Vám dať príležitosť mať účasť na novom slovenskom kostole.

Chceme Vám dať príležitosť na výstavbe nového bohostánku.

Chceme Vám dať príležitosť zúčastniť sa na novom slovenskom nábožensko-kultúrnom stredisku.

Chcete nám pomôcť?

Chcete nám pomôcť v tomto krásnom a veľkolepom dejinnom podujatí?

Chcete nás podporiť Vašou modlitbou a duchovnou obetou?

Chcete nás podporiť svojim veľkodušným milodarom?

Ak áno, vtedy pošlite to láskavo na túto adresu:

Sts. Cyril and Methodius Church
472 East 8th Avenue
New Westminster, B.C.

Ak máte priateľa alebo známeho, povedzte mu o našom podujatí. A povzbudte ho svojím vlastným príkladom...

Patríte do nejakého spolku? Vtedy máte príležitosť stať sa apoštolom veľkolepého diela náboženského, kultúrneho a národného.

My Vám budeme veľmi povďační a zahrnieme Vás do našich sv. omší a našich spoločných i súkromných modlitieb.

Ide o dielo, ktoré bude slúžiť väčšej sláve Božej a posväteniu duší. Kiež naši sv. patróni – sv. Cyrila a Metod bdejú nad nami...

Vo sviatok sv. Cyrila a Metoda v Kristu oddaný

Viliam S. Lacko, SJ
472 East 8th Avenue
New Westminster, B.C.

Výstava slovenských historických fotografií v New Westminsteri

Výstava slovenských historických fotografií, ktorú sme otvorili vo farskej hale Sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri, je venovaná 50-ročnej histórii farnosti ako aj niektorým udalostiam z obdobia pred rokom 1960, ktoré súviseli s jej vznikom.

Výstavu sme otvorili už počas ZOH 2010 v Vancouveri, takže mnohí návštevníci ZOH, ktorí prišli navštíviť krajskú komunitu stretávajúcu sa vo farnosti Sv. Cyrila a Metoda, si mohli prezrieť vkusne zarámované kvalitné zväčšeniny historických fotografií.

Medzi vzácnymi hosťami, ktorých sme mohli privítať na výstave a pri priateľských stretnutiach so spoluodákmi žijúcimi v Kanade, boli prezident SR pán Ivan Gašparovič, prezident SOV pán František Chmelár, predseda SPV pán Ján Riapoš,

riaditeľ Radošinského Naivného Divadla pán Stanislav Štepka a mnohí ďalší návštevníci zo Slovenska ako aj z iných kútov sveta.

Výstavu sme mohli inštalovať vďaka finančnej podpore člena farského spoločenstva pána Petra Levárskeho a Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí, vďaka porozumeniu správcu fary Rev. Juraja Kopanického a farskej rady, ako aj vďaka obeť práci pána Jozefa Starostu, zodpovedného redaktora časopisu Slovo z Britskej Kolumbie, ktorý fotografie zozbieral, zoskenoval, nechal zväčšiť a zarámoval.

Výstava, ktorú priebežne dopĺňame o nové obrazové a textové príspevky, bude otvorená pre verejnosť počas celého jubilejného roku 2010, kedy si pripomínáme 50. výročie založenia slovenskej osady Sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri.

Nie každý, kto počuje pomenovanie „Kanadský drevorubač“, si aj uvedomí, čo takého pomenovanie naozaj znamenalo. Na fotografii z r. 1939 je vľavo Jozef Otrošina, jeden zo zakladajúcich členov farnosti. Drevorubača vpravo sa nám doposiaľ nepodarilo identifikovať.

Svatba pani Marie Kikta a Franka Beneša v r. 1956 v kostole Sv. Michala v Queensborough.

V tomto kostole sa v 50-tych rokoch stretávali Slováci z New Westminster a z okolia. Od r. 1954 chodil medzi nich slovenský jezuita Fr. Ján Sprušanský a neskôr, asi od r. 1958, slovenský jezuita Fr. Viliam Lacko. Bol to práve Fr. Lacko, ktorý miestnych Slovákov povzbudzoval, aby si vytvorili vlastnú farnosť, čo sa im aj v r.1960 podarilo.

Doposiaľ známe osoby na fotografii v spodnom rade zľava - Liptaj, John Kikta (otec nevesty), Soličany (družica), Dobrovolný (ženichov priateľ), Mary Kikta (nevesta), Frank Beneš (ženich), Ann Shelling, Fr. Ján Sprušanský, ??? (ženichov priateľ).

V hornom rade zľava - ???, ??? (pán v popredí), ??? (pani v pozadí), Mary Kikta (matka nevesty), p. Vitkay (v pozadí), (asi) p. Maršala, pán v pozadí a pani v popredí sú manželka a rodičia dvoch malých dievčatiek stojacich pri neveste a tri osoby stojace na schodoch vpravo sú priatelia nevesty z jej pracoviska.

Viaceri členovia farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri boli gréckokatolíci. Koncom 60-tych rokov prišiel do farnosti na návštevu gréckokatolícky biskup Michal Rusnák. Prvý rad zľava: Diana Horvat (Števaňák), Bertha Otrošina (Palko), Mary Horvat. Druhý rad zľava: Zuzana Zubko, Ján Lunter, Biskup Michal Rusnák, Anna Belej, Fr. Vincent Dančo. Tretí rad zľava: Tereza Michalec, Zuzana Otrošina, John Michalec, Steve Horvat.

Slovenská hala pri kostole bola hneď od začiatku miestom stretnutí miestnych Slovákov pri krstoch, svadbách, pohreboch alebo duchovných, národných, spoločenských a kultúrnych podujatiach. Fotografia z konca 70-tych alebo zo začiatku 80-rovok je z podujatia, ktorého presný dôvod sa nám doposiaľ nepodarilo zistiť. Sú na ňom však hojne zastúpené všetky generácie farníkov. Medzi známe tváre patria: Tereza Michalec, Fabry, Štencel, Mike Mičko, Fajkoš Jozef, Margaret Varga, Mary Kikta, John Gala, Miriam Fajkošová, Jan Kikta, John Beneš, Vivian Fajkošová, Michelle Mičko, Štefan Maňuch, Ed Oravec, Manie Varga, Manželia Volentierovci, Mary Tobiaš, Sonja Dano, Drobný, Zuzka Oravec (Levarký), Denis Radzo, Dano a Joe Maršala.

Hranie divadla bolo jednou z kultúrnych činností a záľub, ktorým sa venovali asi všetky vlny slovenských emigrantov. „Kamenný chodníček“ bola obľúbená divadelná hra, ktorú nacvičili „ochotníci“ v 50-tych rokoch ale aj vlna emigrantov, ktorí prišli po 68. roku. Na fotografii zo začiatku 70-tych rokov sú zľava: John Bartoš, Margaret Segeč, Chovanová, Paulína Sentiváni (Čedík), Vlado Danišek, Regina Tobiaš, Vilma Oravec, Vlado Ferenčík, a p. Navrátil.

1. január 1993 - vyhlásenie Slovenskej Republiky. Hoci počtom veľká, predsa vokálna a viditeľná skupinka Slovákov prevažne z farnosti sv. Cyrila a Metoda z New Westminsteru, sa nechala počuť a vidieť v centre Vancouveru pred „Art Gallery“ neďaleko bývalého obchodného domu „Eatons“ - teraz „Sears“. Povojní emigranti, emigranti zo 68.roku, ale aj tí najčerstvejší tesne zpred „Nežnej revolúcie“, si spoločne zaspievali Slovenskú hymnu, Kto za pravdu horí, Hej Slováci a iné národné piesne.

As a Slovak-born Canadian living in Vancouver, I have had the opportunity to experience several cultures in my life so far. Truth be told, I don't have vivid memories of experiencing a "culture shock" when I first came to Canada. So when my plan to visit India came to materialize earlier this year, I felt excited and maybe just a little nervous to truly experience a new culture! I knew it must be just a little bit different than going to "Little India" on Main and 49th in Vancouver...but I didn't know how.

Arrival

Arriving in India for the first time ever. Though I'm staying with friends of the family, I'm feeling quite nervous. I got through customs without a glitch and my luggage is one of the first out so... not having a crowd to follow to the next place, I'm fiddling with my customs form and passport until someone else is walking out and then I make my way out too. People are waiting for arriving passengers and I absolutely hate that feeling when I walk out and not know where to find the people waiting for me. I have only ever met Diana but she is coming with her husband Fritz so I'm not sure who to look for. I walk with intent, and ward off men who approach me asking if I need a taxi to my destination. I tell them I have some friends picking me up (while desperately hoping that my friends appear) I spot Diana & what must be Fritz and another guy.

A big sigh of relief – they're here. Aaron is one of their friends who ends up driving us home. Driving here is on the opposite side of the road. The ride takes about 40 minutes. Before coming I was warned about cars beeping their horns but it's truly hard to imagine until I hear and experience it firsthand. Beeping just for the reason of "telling" someone that you are passing on their left or right, or beeping cause you want to switch lanes, or cause you're approaching an intersection, or cause someone is in your way. But no one here gets agitated by it - it seems to be one of those culturally acceptable communication tools.

We arrive at the house. Fritz and Diana show me to my room. The room is part of another building just behind their house. This building houses some other people who live in this community – but no one is awake, it's 2am. There are outside stairs and then there are doors to the individual rooms/suites. My room's on the 2nd floor. Wow, I'm really appreciative of the space.

Day 1

Jet lag can be a wonderful thing. We're 13.5 hours ahead of Vancouver time but I wake up quite rested. It's Sunday. I go downstairs to the house for a quick breakfast, meet one of Diana and Fritz's daughters and their maid Rani and then we go to church. The church is English speaking as is everyone around here, but I'm all of sudden very aware that I am one of only two Caucasian people in the church. This little kid next to me keeps moving her arm close to mine and comparing our skin colors – she can't stop staring at me!

When we come back, Diana shows me a store around the corner where I can buy water and fruit. I am advised not to drink the tap water, so I'll be purchasing my bottled water here. The kid helping his relatives at the shop can't be older than 10 and his math skills are amazing. Diana and him communicate in Hindi, he is very smiley and tells me in English how much I owe him for the water.

Walking back to the house we stop at a coconut vendor...it's really a pile of coconuts, with a young man standing under a sun umbrella. We buy two coconuts. The guy chops off the top and puts straws in and off we go sipping on the coconut milk. It's very light and

The view as I walk past the main house towards my (yellow) building.

Young mathwhiz poses for camera at Adam's market where I buy my water.

The coconut is being prepared into a refreshing beverage and then I enjoy it the shade!

refreshing, not like the thick coconut milk that is canned in the stores at home.

I spend the afternoon resting in my room and hanging out in the living room at the house. Rani is both the cook and the maid – she is cooking up some great tasting meals. I'm liking this!!! I'm a bit confused about who is who and can't keep track of everyone who is coming in and out today. I know that the living arrangements here aren't like back home. This is the Institute for World Evangelisation - ICPE mission – and the doors seem to be "open" at all times. Various people pop by throughout the day. They seem to live on the property or nearby but all seem to belong to the ICPE mission. The name of the India base where I'm staying is Jeevan Daan, (which in Hindi – India's national language, means "Gift of Life".)

We also have other company coming for dinner today, but everyone seems to know everyone and I'm just a little stunned trying to figure it all out. None of the food is too spicy so far. They keep asking me if it's too spicy

Rani is cooking up something yummy in the kitchen. The perfect chapati and a pea and cottage cheese dish....mmmm.

India

but it really isn't so I'm glad I can handle their normal cooking... so far.

Day 3

Ok so the bed is really nice and big but also REALLY firm! Hopefully a few more days and my back will be used to it. One way to deal with jetlag is to do some back stretches. I love my morning coffee...especially cause when I come downstairs Rani is already making it. I can't believe I'm being served like this! Yes it's Nescafe but surprisingly it's really good...sort of like camping coffee is really good – not what you are used to but just perfect for where you are. Construction outside my window begins around 7am. I peek out to see what's happening and I'm shocked by the scaffolding. It's pieces of wood tied together to make the scaffolding frame. It doesn't seem safe. Of course the building is being built of bricks which for us Vancouverites is unheard of!

I talk to Diana a bit later about this and she tells me that often times it's women who do some of the toughest work at these sites, passing the bricks to the men who are building it. And their kids are usually at the site as well, playing in the mud etc. until they are old enough to help. This is the story of many poor families, who, by the time their kids reach school age sometimes don't want them to go to school cause they can be a source of income instead if they help out.

One of the missions that Diana and Fritz are working on is getting sponsors for these kids that would help finance their education. Her brother sponsors one child who is now a teenager and is lucky enough to attend school. This is the first time I see the immediate impact that sponsoring a child can have. I have to remember to ask how much money it costs to sponsor the education of a kid. My guess is that it's not much by western standards.

Day 4

Today Diana and Fritz's daughter Chiara takes me to a shopping district to show me around. We get around by hiring an "auto" aka a rickshaw (a 3 wheeler, motorized cart of sorts where 2 people sit in the back and the

One of the main intersections where the traffic actually stops for a red light!

Diaries

The view of the construction outside my back window.

driver is in the front) the meter starts at 14 rupees and then goes up by 1 rupee for each km (1 Cdn dollar = about 35 rupees). So this is quite affordable for getting around by our standards. The key is to know how to ask where you need to go, and when the driver shakes his head (refusing to take you there) just to walk off and approach another...this happens to us a few times. I'm feeling very out of my element but Chiara presses on until we get a nod and get in.

One small detail...you need to be able to communicate in Hindi - or I guess you can gesture etc. but at the same time you will probably get ripped off if you're an obvious foreigner. Then there is the traffic that I mentioned earlier. We're driving within centimetres of other vehicles and this is NORMAL.

I manage to take a photo of the rickshaws and scooters in front of us, before we weave in between to pass them.

I am a total magnet for the street people and kids (being an obvious foreigner). We stop at an intersection and there are kids approaching all of the vehicles asking for money. I have a relentless little girl poking my leg and then gesturing for food. This is tough to see but I'm told not to give her any money. She runs off as soon as traffic begins to move and I wonder how it is that she doesn't get run over.

Electricity is another mystery here...much to my surprise all of sudden my ceiling fan shuts off and my laptop is running on battery...when I ask about this I'm told that it's common practice for the electricity to shut off for an hour or longer during the day especially as they approach their summer months (April/May). I'm recalling all the generators outside the shops we just visited and realize that the generators kick in when electricity shuts off. No such luck with my ceiling fan though and it's hot!!

Day 8

I've met nearly everyone who lives as part of the ICPE mission here in India. Fritz and Diana are the directors, and then there are a few families with young kids, as well as a number of single men and women.

Everyone lives within a couple minutes walk and the house seems to be the hub of all activity. I love my neighbours (a family with 4 kids). The kids come by my room a lot to skip rope and just to hang out. Yesterday I went over to their home for coffee. Everyone is really friendly and I'm enjoying the sense of community whether we're having a meal or walking to the store or just doing chores around the property (dusting and sweeping seem to be top chores since there is so much dust here!!). I love being involved in the day to day life here as much as I can...and I am in love with the food. I found out that Rani is deaf and we have figured out a way to communicate with relative ease. I don't know how we do it actually cause even though she reads lips, it's only in her language - not English. We can't write to each other either, cause she can't read English. We point, gesture, and seem to have figured out a system.

Diana welcoming the newest member to the ICPE mission community.

I'm quite pleased cause she is starting to show me how she cooks some of my favourite dishes and I'm taking pictures and lots of notes!

Rani is cooking up something yummy in the kitchen. The perfect chapati and a pea and cottage cheese dish.... mmmm. We then play cards amongst diving bats on the patio!

Day 11

I'm venturing on my own from the house a bit more now. I am walking a lot to check out different shops mostly for food ingredients for some dishes I'd like to make. It's taking some getting used to that there isn't one store that will have everything. I'm looking for ingredients to make salsa, guacamole, and basil pesto. Today, Iggy my neighbour took me to various shops. It ended up being a two hour walk which I loved, but mental note: do not wear flip flops on these long adventures. First of all, the sidewalks are not at all what I'm used to. The curbs are super high, the paving stones are very uneven, there are holes in the sidewalk and there is also garbage in the streets. So not only are the flip flops uncomfortable on this terrain but my feet are also dusty and filthy by the time we get back. But I'm very glad to know where all the little grocery shops are to make my recipes!! The parmesan cheese was the toughest to find.

Day 15

I'm still not used to having a maid clean my room and make my meals and coffee. Of course I'm not complaining but it's still such a novelty for me when Rani rings the bell downstairs when my coffee is ready or when she comes knocking on my door to come and clean my room. Though it still feels a bit weird I know this is her job so I give her a big smile and gesture a 'thank you' each time. I come downstairs and see that my neighbours (the kids) are just about to leave for school. The boy walks to school by himself, but the girls get a ride on the scooter from their dad. Their school is further and it's dangerous to cross the street. Speaking of dangerous...I'm shocked to realize that all 3 girls sit on the scooter with their dad. The second shock is to realize that only the driver wears the helmet - not the passengers. I've seen this on the streets out and about so obviously this is normal around here!

Day 19

Matthew (one of the ICPE members) takes Tom (another visitor from England) and I to the national park just outside of Bangalore today. There is a great big zoo there and we go on a "safari" in this bus that feels like a giant cage. The tour guides attract to Tom and I immediately as we are the only obvious foreigners and Matthew warns us that they will expect to get a tip from us. Tom and I hardly have a chance to take pictures with our cameras because the tour guides take our cameras at each stop to do this "service" for us. The ride is bumpy, Matthew and Tom make me laugh as they bounce around in the seat behind me. It's taking impeccable timing to take a picture of them without it being blurry. My favourite part is seeing the White Tiger. It is a giant creature and looks so calm just a few meters away from us but I am incredibly happy to be inside the caged bus. The other cool sighting is seeing a kitty cat inside the alligator enclosure...both the cat and the alligators are sleeping and I'm wondering if this is a bad mistake or if they actually co-exist together.

Our visit at the national park zoo - beautiful animals, interesting tour guides!

Day 21

Today I join the ICPE mission on their regular visit to the old age home. We walk together as a group for about 10 minutes til we reach the place. After a short meeting we partner off and go walk around to visit with the residents. They are happy to see us, and we stop to chat with them and also pray for/with those who wish. This seems to be the highlight of their day. I'm a little challenged by the language because most of the residents speak only Tamil or Kannada or Hindi. I am partnered up with a woman who has no problem finding a common language with any of the people we visit. She holds their hands and chats or prays with them while I can only participate by smiling and observing. Their eyes say so much. How I wish I could communicate with them!! But this is a great opportunity for me to see another part of the work that the ICPE mission does here and what a difference it makes to the people they encounter.

Visiting with a resident before she gets her teeth checked and then meeting up with everyone to wrap up

The next undertaking for the India ICPE community is the School of Mission due to start in August 2010. I've met several people here in India but also in Vancouver, who have attended the School of Mission either in India or in different ICPE communities, and they were all deeply touched and enriched by their experience. Each school is set in vibrant international environment and the schedule includes prayer, liturgy, lectures, small groups, team work, fun and fellowship. I am told that anyone who is interested in knowing more can inquire at schoolmission2010@gmail.com and/or visit: www.icpe.org

Departure

I'm leaving today. The time here has flown by. I have mixed feelings about leaving – I've grown very fond of everyone here and especially the sense of inner peace that seems contagious around here!! I've also grown very fond of the cuisine (especially the part where it gets cooked for me!!), and I feel like it will take a lot of effort to recreate these dishes at home, but I'll give it my best shot. I got my book full of recipes and camera full of step-by-step techniques!

It's funny that I can now say "I've been to India" but I feel – actually, I KNOW, that I have experienced only a fraction of what this country is all about. But while my

experience and understanding of India's culture and people is very personal and limited, it was more than I could have ever asked for. It has also given me a deeper appreciation for all that I have, intrigued me enough that I want to know more, and it has re-affirmed that without a doubt, no matter what continent or culture – we are all connected.

Katarína S.

Rastislav Kráľ a ZOH 2010 vo Vancouveri

Rast'o, nedávno si sa „zúčastnil“ Zimných Olympijských Hier a bol si pri každodennom dianí ako dobrovoľník pre slovenskú delegáciu – tzv. „NOC Assistant“. Ako si sa k tomu dostal?

Prihlásil som sa ako potenciálny dobrovoľník hneď po tom ako Vancouver vyhral konkurz v roku 2003 a zvíťazil nad rakúskym Salzburgom a juhokórejským Pyeong Chang. Bol som vtedy v BC Place, kde sme všetko sledovali na veľkom plátne v priamom prenose z Prahy. Hneď tam som sa zapísal spolu s ďalšími 50,000 záujemcami. Potrebných bolo „len“ 25,000...

Už vtedy si mal predstavu do čoho ideš?

Vobec nie. Vedel som len, že chcem byť „pri tom“, ale ako by som konkrétne mohol pomôcť, o tom som nemal ani potuchy.

Robil si už niečo podobné niekedy predtým?

Či sa to dá nazvať podobným neviem, ale už roky robím dobrovoľníka na Vancouverском Medzinárodnom Džezovom Festivalu a takisto som „dobrovoľníčil“ na Medzinárodnom Filmovom Festivalu

a Folklorom Festivalu vo Vancouveri.

V čom sa najviac líši skúsenosť z týchto troch medzinárodných podujatí a olympiády, ktorú sledoval celý svet?

Skoro by som povedal, že sa to nedá porovnať – nielen rozmerom, ale aj konkrétnymi povinnosťami. Na olympiáde som bol priradený slovenskej delegácii a robil som nesmierne veľa rozličných aktivít, ďaleko viac ako na spomenutých festivaloch.

Môžeš nejaké vymenovať?

Samozrejme. Bolo to od osobného privítania slovenskej delegácie a atlétov na letisku alebo v olympijskej dedine, prepravy ich batožiny alebo ich osobnej prepravy medzi letiskom, olympijskými dedinami a jednotlivými športovými areálmi vo Vancouveri alebo na Whistleri, až po ich sprevádzanie po okolitých turistických atrakciách alebo nákupoch.

Spomínaš si na nejakú špeciálnu požiadavku, ktorá sa niečím výrazne líšila od ostatných?

Na potulke olympijskou dedinou s Petrom Bondrom

Hneď v prvý deň olympiády, po tragickej nehode gruzínskeho sankára Nodara Kumaritašviliho, nám telefonovali z Whistleru a žiadali nás, dobrovoľníkov, či by sme vedeli zohnať čierne stužky, ktoré by náš sankársky tím mohol čestne nosiť

na ich uniforme počas otváraciej ceremónie.

Podarilo sa?

Bolo na to veľmi málo času, približne hodinu do odchodu našej delegácie na otváraciu ceremóniu. Naši ochotní dobrovoľníci obehali niekoľko textilných obchodov v okolí, ale nič vhodné nenašli. Keď to už vyzeralo beznádejne, napadlo ma, že kvetinárstvo by mohlo mať niečo podobné. Zašiel som do hlavného „ofisu“ v dedine, kde mi na internete našli najbližšie kvetinárstvo, ktoré bolo v podstate iba „cez ulicu“. Zavolať som im, vysvetliť situáciu, boli nesmierne chápujúci a ochotní. Osobne som kním zašiel a oni mi podarovali dve kľbky rozličných stužiek. Ďalšia naša dobrovoľníčka ich upravila do mašličiek a všetci boli veľmi spokojní. Dokonca sa o tejto pomoci našich dobrovoľníkov písalo aj v slovenských novinách.

Nebol si jediný dobrovoľník pre Slovenskú delegáciu, však?

Nie, bolo nás dokopy šesťnásť. Sedmi sme boli vo Vancouveri a deväti boli na Whistleri. Všetci boli nesmierne ochotní a nápomocní a všetci sme pomáhali našej delegácii takmer každý deň pred, počas a aj po skončení olympiády po dobu jedného mesiaca.

Boli ste všetko Slováci?

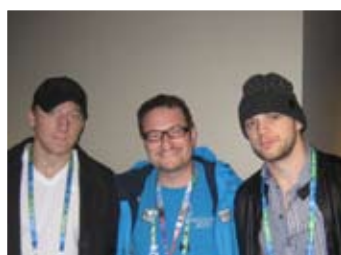
Nie. Vo Vancouveri, kde som bol aj ja, bol jeden z nás Čech a vo Whistleri boli iba piati Slováci a štyria Kanadania.

To sa nenašlo 16 Slovákov, ktorí by boli ochotní pomôcť?

Žiaľ nie. Keď som sa s ľuďmi pred olympiádou o tom rozprával, najskôr boli všetci nadšení, ale keď

„Ruská liga“ - Hossa, Zedník, Radivojevič, Staňa

Medzi dvoma Mariánmi, Hossom a Gáborikom

Slovenskí fanúšikovia po výhre so Švédskom

som im vysvetlil, že sa bude od nich očakávať byť k dispozícii vyše mesiaca, tak si to rozmysleli. Nie každý si mohol dovoliť čerpať toľko dovolenky.

A ty si s tým nemal problémy?

Dohodol som sa so šéfom, že budem chodiť do roboty ako sa bude dať. Väčšinou som dobrovoľníčil po večeroch, cez víkendy a len niekoľkokrát aj cez deň. „Stálo“ ma to len 6 dní dovolenky – aj napriek tomu, že takmer každý deň od konca januára do začiatku marca som buď pomáhal v olympijskej dedine alebo niekoho vozil kam bolo treba.

Boli na NOC asistentov nejaké výnimočné požiadavky, ktoré museli spĺňať?

Nejaké boli. Hlavná požiadavka bola ovládanie jazyka príslušnej krajiny, ich kultúry a zvykov. Bolo treba mať platný vodičák s „čistým štítom“, vyznať sa v okolí, byť bez akéhokoľvek kriminálneho záznamu a mať základné „ofisové“ skúsenosti s telefonovaním, faxovaním, bežným používaním počítača. Znie to možno neuveriteľne, ale kandidáti museli prejsť cez niekoľko pohovorov. Vybraných kandidátov potom trénovali takmer celý rok. Každý mesiac sme mali povinné trojhodinové prednášky, kde nás učili všetko o organizácii olympiády, o našich konkrétnych povinnostiach ako aj o jednotlivých športoch.

Aký bol tvoj najsilnejší zážitok z celej Olympiády?

Môj najsilnejší zážitok bol určite z generálky otváracieho ceremonie, kde som bol poctený niesť slovenskú zástavu pred plným štadiónom BC Place. Vyskúšal som si, aké to asi je byť športovcom na Olympiáde. O dva dni neskôr som potom vysvetľoval Žigovi Pálffy-mu, ako celá ceremónia bude prebiehať a čo sa od neho, ako vlajkonošiča očakáva.

Kedy si prvýkrát pocítil skutočnú olympijskú atmosféru?

Keď som s celým slovenským tímom pochodoval po olympijskej dedine smerom k pódiumu, kde sa sláv-

nostne vztyčovala slovenská zástava na privítacej ceremónii poriadanej pre jednotlivé krajiny po ich príchode do dediny. Ceremoniu uvádzala kanadská herečka Sandra Oh. Po vztyčení zástavy nasledovalo domorodé bubnovanie, na ktoré sme tancovali a hrkali malými hrkálkami (rumba guľami), ktoré nám všetkým rozдали pred začiatkom.

Aký bol ohlas športovcov a celej slovenskej delegácie na Olympiádu vo Vancouveri v porovnaní s minulými olympiádami?

Jednoznačne si všetci pochvaľovali. Hlavne organizáciu a ochotu všetkých pomôcť a poradiť, či už to boli zamestnanci alebo dobrovoľníci, ako aj miestni obyvatelia. Údajne tu bola najlepšia atmosféra akú doteraz na olympiáde zažili. Mali pocit, že domáci obyvatelia olympiádu podporovali aj napriek ojedinelým „mini“ protestom. Olympijská dedina vo Vancouveri bola vraj najlepšie vybavená a najkrajšia zo všetkých doterajších olympijských dedín. Bola veľmi výhodne situovaná – v bezprostred-

nej blízkosti dvoch hlavných štadiónov a centra mesta s krásnym výhľadom na vancouverický „downtown“ a okolité kopce.

Na bezpečnosť sa minulo rekordne veľa peňazí. Všetci sme zažili dôkladné osobné prehliadky pri vstupoch na športové podujatia. Ako to bolo v olympijských dedinách?

Pri každom vstupe do dediny sme boli všetci dôkladne prehliadaní, ako na letisku. Niekedy bolo treba výjsť z dediny a vrátiť sa niekoľkokrát za deň. Pri každom návrate sme zažívali tú istú rutinnú prehliadku. Po dedine sa pohybovali policajti zo všetkých kanadských provincií. Pred odchodom na otváraciu a zatváraciu ceremóniu sme pozorovali „ostreľovačov“ po strechách ubytovní a vrtulník neustále krúžil nad dedinou. Raz, keď som autom vchádzal do olympijskej dediny vo Whistleri, spôsobil som veľký poplach. Priviedli psov, liezli pod auto, všetko dôkladne prehliadali. Spod auta trčali nejaké drôty, tak si myslel, že možno veziem do dediny bombu. Nakoniec sa to vyjasnilo. Bol to len odpadnutý plastický kryt z nejakej kontrolnej skrinky.

Stretol si sa osobne aj s našimi športovcami?

Samozrejme. Bol som na letisku vítať slovenské hokejistiky, našich biatlonistov, sankárov, bobistov. V olympijskej dedine som osobne privítal Petra Bondru v deň jeho priletu. Rozprával som sa s Kuzminovou aj Hurajtom po ich víťazstvách. Osobne som sa stretol takmer so všetkými našimi hokejistami. Nepodarilo sa mi porozprávať sa iba s Demitrom a Halákom – čo ma skutočne mrzí lebo obaja najviac prispeli k našim hokejovým víťazstvám.

Podarilo sa ti aj zúčastniť sa ako divák na niektorých súťažiach?

Áno, veľakrát. Bol som na všetkých hokejových zápasoch našich chlapcov a na jednom zápase našich dievčat. Dva razy som sa dokonca dostal aj do „VIP lounge“, kde okrem iných bol náš prezident Gašpa-

Manžella Kráľovci s p. Filcom

Nasťa, ktorá pretavila svoj sen o živote v emigrácii na kov najcennejši: zlato pre Slovensko.

rovič, Švédsky kráľ (na zápase Slovensko-Švédsko), Donald Sutherland a major Vancouveru (na zápase Slovensko-Kanada). Na zápase s Nórskom som bol s manželkou a synom v druhej rade, kde sme iritovali nórskeho hráčov natoľko, že nás brala aj kamera a naši príbuzní a známi na Slovensku nás mohli vidieť v televízii.

Po skvelom výkone našich hokejistov proti Rusku, Švédsku a aj Kanade všetci sme očakávali bronzovú medailu. Ako naši chlapci znášali prehru s Fínskom?

Veľmi zle. Niektorí si aj poplakali. Všetci si uvedomovali, že v takej skvelej zostave sa už na Olympiáde, a asi ani na svetovom šampionáte, nikdy nestretnú. Na záverečnú ceremóniu sa nikomu nechcelo. Z hokejistov sa jej zúčastnil len Rast'o Staňa a tréneri.

A čo Whistler, bol si aj tam?

Áno, niekoľkokrát. Bol som pri tom, keď Nasťa Kuzminová vyhrala zlato aj striebro a takisto som bol vo Whistleri, keď Paľo Hurajt vyhral bronz. Tam som mal možnosť stretnúť Nórskeho princa a Monackého princa Alberta II.

Zážitkov si mal skutočne neúrekom...

Áno, som nesmierne rád, že som to všetko mal možnosť prežiť. Mám na celú olympiádu skvelé spomienky, nových priateľov a niekoľko stovák fotografií. Ako sa tu vravi, bola to „once-in-a-lifetime opportunity“ a ja som ju využil naplno.

S Rast'om Kráľom sa zhováral Jožo Starosta

Ve Vancouveru chtějí českého kněze

Prevzaté z Rodinnej prílohy "Doma" Katolíckeho týždníka č.12 (16.-22.3.2010) vydávaného v Prahe, ČR

Více než dvoumilionový Vancouver je srdcem provincie Britská Kolumbie na západním pobřeží Kanady. Letos v únoru hostil zimní olympijské hry a díky tomu ho zná celý svět. Kdysi byl sídlem kmenů Squamish a Musqueam, dnes tady svůj domov nachází lidé mnoha národností. Patří mezi ně i Češi. Desítky z nich se hlásí k římskokatolické církvi.

Krajané přicházeli na kanadské území v emigrantských vlnách po roce 1948 a 1968, letenky však nepřestali kupovat ani po pádu železné opony. Jdou za prací nebo studiem. Někteří se po čase vracejí do vlasti, jiní zůstávají natrvalo. Přivykají novým podmínkám, ale svého češství ani víry se nezífkají.

Ke starousedlíkům se řadí Marie Kosmanová, která žije ve Vancouveru od roku 1980. „*Studovali jsme s manželem vysokou školu v Praze a po příchodu do Kanady nás živily tehdy začínající počítače. Nevzdržela jsem u toho, bylo to velmi namáhavé pro oči,*“ konstatuje příjemná dáma, která si svůj obor připomíná občasnými brigádami.

Během olympiády se zařadila ke stovkám dobrovolníků pomáhajících návštěvníkům s orientací ve stínu mrakodrapů. „*Kde se nachází kostel nebo kdy začínají bohoslužby, se mě ale nikdo nezeptal,*“ říká posmutněle. „*Informace tohoto druhu podávaly rovněž skupiny lidí z různých církví a náboženských organizací na všech důležitých uzlech – nádražích nebo stanicích nadzemní dráhy. Nabízely kávu k osvěžení a v zelené zóně měly připraveny vícejazyčné tiskoviny,*“ doplňuje.

Maminka dvacetileté dcery si před časem do svých aktivit přibrala funkci koordinátora české křesťanské komunity. „*Ve Vancouveru měl naše katolíky takřkajíc pod palcem pan Navrátil. Postupně jsem mu začala pomáhat s vedením seznamu lidí, telefonováním a posíláním zpráv po internetu. Když ovdověl a podruhé se oženil s Kanadankou, funkci mi kompletně předal,*“ vysvětluje.

Přesný počet českých krajanů s římskokatolickým vyznáním Marie Kosmanová nezná.

„*Řada z nich se nechce organizovat. Navštěvují kanadské kostely v blízkosti bydliště a to jim stačí. Nás, co o sobě víme, není mnoho. Nemáme ani vlastní farnost. Se mši svatou v mateřském jazyce se musíme spokojit dvakrát, nanejvýš třikrát za rok. Před Velikonocemi, před Vánocemi a někdy také na začátku letních prázdnin,*“ vypočítává.

Českou mši donedávna celebroidali kněží ze vzdálených koutů Kanady. „*Moc rádi vzpomínáme na otce Jiřího Maria Svobodu, který sem jezdil z Winnipegu ještě jako devadesátiletý. Těšil se tady velké oblibě, chodili za ním i místní Slovinci. Na pokyn otce biskupa Škarvady se zde potom střídali dva páteři z Toronta, ale jeden odešel a druhý je přetíženo. Nyní jsme odkázáni na vstřícnost otce Juraje Kopanického ze slovenské farnosti sv. Cyrila a Metoděje v New Westminsteru (součást Vancouveru – pozn. aut.), jenž kvůli nám používá i češtinu.*“

Na slovenskou bohoslužbu si mohou věřící dojet každou neděli z centra velkoměsta nadzemní dráhou nebo autem. „*Kostelík je vždycky nabitý a ve vedlejším sále nás čeká pohoštění s možností poklábosit. Slovinci jsou nesmírně společenští a kromě akcí duchovního zaměření se tady scházejí také k zábavě. Máme u nich otevřené dveře, ale kvůli velké vzdálenosti není naše účast početná,*“ lituje M. Kosmanová.

V sále vedle kostela zasvěceného slovanským věrozvěstům se každé úterý schází

laici. „*Před šesti sedmi lety získali stipendium na univerzitě ve Vancouveru manželé Muchovi z Prahy. Zaslouhou Pavla Muchy se rozběhly pravidelné schůzky věřících bez přítomnosti kněze. Samozřejmě s plným vědomím otce Juraje. Vždycky si někdo připraví téma, o němž potom diskutujeme. Sdílujeme si prožitky, přednášíme prosby a společně se modlíme. Po vzoru prvních křesťanů si říkáme učedníci.*“

Českou mši v New Westminsteru každoročně před hlavními církevními svátky navštíví okolo čtyřiceti našich krajanů. Do laické skupiny jich ale dochází sotva deset, většinou starší manželské páry. Nadpoloviční většinu učedníků tvoří Slovinci, převažují studentky nebo au pair dívky. Přes velkou vstřícnost Slováků si vancouverští Češi přejí získat vlastního kněze. „*Moc by nám to pomohlo,*“ uvažuje jejich koordinátorka. „*Je nám ale jasné, že by se pater v první řadě musel zapojit do některé místní farnosti. Sami bychom ho neužili.*“

Blíží se Velikonoce. Slavnou mši svatou pro české krajany povede osvědčený a obětavý P. Kopanický. „*Připravujeme vše potřebné do sálu, kde se po obřadech znovu shromáždíme, a sháníme řečníky, kteří pronesou důstojná slova na počest otce Svobody, jenž počátkem roku zemřel ve věku devadesáti šesti let. Chceme si jeho památku společně připomenout,*“ uzavírá Marie Kosmanová.

Ladislav Lhota

Viera a spoločnosť

V hale slovenskej farnosti sv. Cyrila a Metoda sa v piatok, 25. júna 2010 večer stretli českí a slovenskí krajanovia s manželmi Muchovými, ktorí prišli z Prahy. Peter a Adelka Muchovi sa počas prednášky s nami podielili o mnohé myšlienky na tému „Viera a Spoločnosť“.

Arnošt Všeticka z českej komunity, ktorý bol jedným z organizátorov tohoto podujatia, uviedol maželov Muchových týmito slovami:

„Mnoho z nás, ktorí se zúčastňujeme roznych akcí, včetně Velikonočních a Vánočních mší, pořádaných pro české krajany v této slovenské farnosti, známe manžele Muchovy velice dobře. Pro ostatní bych rád uvedl, že právě oni nám připravili mnoho podobných velice zajímavých přednášek a meditačních večerů již v minulosti. K jejich kvalitaci patří tituly jak z českých, tak kanadských theologických a filosofických institucí. Jejich trvalé bydliště je v Praze a vsoučasné době opět navštívili Vancouver.“

Večer sa vydaril a všetci sme odchádzali obohatení myšlienkami a úvahami, ktoré odzneli počas prednášky, ako aj živou diskusiu k odprednášanej téme.

Slovenský Reprezenačný Dom vo Vancouveri

Keď som minulý rok v auguste prišiel študovať do Kanady, trochu som sa obával toho, čo ma čaká. Pochodil som už pol sveta, no stále sa riadim mottom: „Všade dobre, doma najlepšie.“ Okrem toho som ako „full time“ študent prišiel na minimálne štyri roky a veru nebolo to jednoduché rozhodnutie. To som však ešte netušil, aký pestrý budem mať hneď prvý rok.

Slovensko pripravené v plnej sile

V čase, keď som sa hlásil na UBC, som si vôbec neuvedomoval, že sa bude v mojom pôsobisku, vo Vancouvri, konať zimná olympiáda. Ak mám byť úprimný, mňa to zastihlo až niekedy v novembri, keď o tom začali písať všetky médiá. Vtedy som si uvedomil, že vlastne budem pri tom.

Kúsok Slovenska vo Vancouveri

Po Vianociach, keď som sa vrátil z prázdnin na Slovensku, som sa dočítal na internete, že počas hier má byť otvorený aj Slovenský Reprezenačný Dom a vraj má byť prýkrát prístupný aj pre verejnosť. Celkom sa mi to

Vľavo: Pán veľvyslanec SR v Kanade, Stanislav Opiela s manželkou a autor článku Števo Mesároš

Pán prezident SR Ivan Gašparovič s „domácom“ Palom Demitrom

zapáčilo a po tom, čo nám v škole oznámili, že budeme mať počas olympiády voľno, napadlo mi napísať tam a opýtať sa, či nepotrebujú s niečím pomôcť. Už z gymnázia som bol zvyknutý pomáhať ako dobrovoľník... Tak prečo nepomôcť aj teraz, keď je to pre dobrú vec? Z jednej z agentúr, ktoré organizovali projekt reprezentačného domu, mi napísali, že radi uvítajú moju pomoc a mám sa im ozvať hneď po otvorení. Dom sa slávnostne otváral 13. februára a vtedy som dostal nápad, že keď už budem pri Slovákoch a na olympiáde, prečo sa s tým nepodeliť aj s ostatnými? A tak som vytvoril blog www.olympicinsider.sk, na ktorý som každý deň pridával svoje postrehy, fotky a videá.

Deň po otvorení som teda prišiel do reprezentačného domu a tam som sa stretol s ľuďmi, ktorí stáli za celým projektom. Dievčatá z agentúr mi vysvetlili, čo mám robiť a hneď ma aj zamestnali. Mojou hlavnou náplňou práce bolo vítať hostí,

na veľkej obrazovke v kinosále, iní si rovno zorganizovali rodinné oslavy.

Každý si našiel to svoje. Kanadania nás chválili za to, akým spôsobom reprezentujeme Slovensko a vyzdvihovali hlavne naše jedlo a vodu a mimochodom, to som vyzdvihoval aj ja, pretože celý rok takpovediac prežívam na internátnej strave. Veď kde inde v Kanade môžete nájsť bryndzové halušky, strapačky, guláš, kapustnicu, šišky, liptovské syry a iné slovenské delikatesy na jednom mieste?

Na záver mi neostáva nič iné len podakovať všetkým tým, ktorí stáli za prípravou reprezentačného domu a bolo ich naozaj veľa. Veľká vďaka patrí slovenskému personálu, ktorý robil dlhé hodiny každý deň a pripravoval tie skvelé jedlá, takisto ľuďom z Vancity Theatre, ktorí vychádzali v ústrety všetkým našim požiadavkám, ďalej dievčatám zo Slovenskej Agentúry pre Cestovný Ruch, ktoré priblížili Slovensko Kanadanom. V neposlednom rade patrí vďaka aj dievčatám z reklamných agentúr, ktoré celý projekt manažovali a potom aj mojím „kolegom“ dobrovoľníkom, ktorí sa rovnako ako ja snažili pomáhať so všetkým, čo bolo treba. Avšak Slovenský Reprezenačný Dom by nemohol vzniknúť bez podpory sponzorov a Slovenského Olympijského výboru, takže veľká vďaka ešte raz aj vám.

Števo Mesároš Jr.

Každý kto priložil ruku k dielu

Canada Day - Deň Kanady

„Canada Day“, Deň Kanady, niekedy tiež nazývaný Narodeniny Kanady, je v Kanade štátnym sviatkom, ktorý sa oficiálne svätí 1. júla (ak len 1. júl nie je v nedeľu – vtedy je sviatok 2. júla).

1. júla 1867 sa dve britské severoamerické kolónie, Nové Škótsko a Nový Brunswick a Provincia Kanada spojili do jednej krajiny. Provincia Kanada sa rozdelila na dve provincie, Ontário a Quebec, dve kolónie sa stali provinciami, a tak nový politický útvar, Kanada, sa skladal zo 4 provincií, Ontário, Quebec, New Scotia a New Brunswick.

Ku Kanade sa postupne pridali ďalšie provincie a územia (territories). Manitoba a North-West Territories sa pridali 15. júla, 1870. North-West Territories, v tom čase, zahŕňali územia Yukon, Saskatchewan, Alberta

a Nunavut. V zápätí sa ku Kanade pripojila British Columbia (20. júl 1871) a Prince Edward Island (1. júl, 1873). Newfoundland and Labrador sa pridali až po II. Svetovej vojne (31. marca, 1949).

V priebehu času sa z North-West Territories postupne vyčlenili samostatné provincie a územia, Yukon (13. júna 1898), Saskatchewan (1. september, 1905), Alberta (1. september, 1905) a Nunavut (1. apríla 1999).

V súčasnosti sa Deň Kanady oslavuje v každom menšom, či väčšom mestečku, v každej samostatnej časti veľkomiest, ba nie je výnimkou oslavovať Deň Kanady i v menších komunitách, vo farnostiach, v komunitných strediskách a podobne. Oslava obyčajne prebieha ako alegorický sprievod, ohňostroj, vystúpenia speváckych, tanečných a hudobných súborov z rôznych etnických skupín tvoriacich mnohonárodnú Kanadu. Podávajú sa národné jedlá, nápoje, vidno ľudí v národných krojoch a hromadu stánkov s typickými výrobkami jednotlivých národností žijúcich v komunite.

Tento rok som sa zúčastnil osláv dňa Kanady na dvoch miestach, v kanadskej farnosti Sv. Kláry z Assisi a v mestečku Coquitlam (časť Veľkého Vancouveru), kde bývam.

Kanadské zástavy viali všade a v nemalom množstve. Kanadský javorový list, ako štátny symbol, bol na tvárach nielen malých detí, ale aj dospelí ukazovali navonok, že si vážia krajinu, v ktorej sa narodili alebo ktorá ich prijala za svojich.

Rovnako kanadská hymna znela všade a v rôznych podobách. Bez rozdielu národnosti, bez rozdielu vierovyznania, bez rozdielu veku, slová kanadskej hymny vychádzali z úst každej ženy, či muža s rovnakým oduševnením a hrdosťou.

Voľný preklad anglickej verzie kanadskej hymny hovorí:

*Ó, Kanada! Náš domov a rodná zem!
Láska pravého vlastenca vedie každého tvojho syna.
S planúcim srdcom sledujeme tvoj rast,
Ty, pravý Sever, silný a slobodný.
Zo široka a z daleka, ó Kanada, stojíme na stráž.
Bože, zachovaj našu krajinu v sláve a slobode!
Ó, Kanada, stojíme pre Teba na stráž.
Ó, Kanada, stojíme pre Teba na stráž.*

Ďalšie fotografie z osláv Dňa Kanady môžete nájsť na <http://www.sk-bc.ca/node/1307>

js

Discover THE DIFFERENCE

Milan Stefancik Real Estate

Cell: 1.604.644.4987 / Office: 1.604.925.2911
Email: mstefancik@shaw.ca

Prudential
Sussex Realty

MilanStefancik.com

Strata slovenského občianstva

Zastupiteľský Úrad v Ottawe nám poslal informáciu o novom zákone Slovenskej Republiky, ktorý nabodol účinnosť 17. júla 2010. Zo zaslanej informácie vyberáme tie časti, ktoré sú, podľa nášho názoru, dôležité. Plné znenie zaslanej informácie si môžete prečítať na <http://www.sk-bc.ca/node/1304>.

Zákon č. 250/2010, zavádza do nášho právneho poriadku ďalší spôsob straty štátneho občianstva Slo-

venskej republiky. Štátny občan Slovenskej republiky stráca štátne občianstvo Slovenskej republiky dňom, ktorým na základe výslovného prejavu vôle, dobrovoľne nadobudne cudzie štátne občianstvo. K strate štátneho občianstva Slovenskej republiky nedôjde ak štátny občan Slovenskej republiky nadobudol cudzie štátne občianstvo v súvislosti s uzavretím manželstva s občanom iného štátu. K strate štátneho občianstva

Slovenskej republiky rovnako nedôjde, ak bolo cudzie štátne občianstvo nadobudnuté narodením, teda ak dieťa nadobudlo narodením dvojaké alebo viacnásobné štátne občianstvo.

Zákon nemá retroaktívne účinky. To znamená, že ak niekto nadobudol cudzie štátne občianstvo pred účinnosťou novely (t.j. pred 17. júlom 2010), nestráca štátne občianstvo Slovenskej republiky. Zákon nerozlišuje medzi jednotlivými cudzími štátnymi občianstvami a preto z tohto hľadiska právna úprava nepozná žiadne výnimky.

Osoba, ktorá získala cudzie štátne občianstvo na základe výslovného prejavu vôle, je povinná túto skutočnosť oznámiť obvodnému úradu v sídle kraja. Oznámenie o nadobudnutí cudzieho štátneho občianstva je možné vykonať aj prostredníctvom ZÚ SR v zahraničí.

Zdroj skrátenej informácie: Informácia z Veľvyslanectva SR, Ottawa, ktorú si môžete prečítať na <http://www.sk-bc.ca/node/1304>.

Slovo z Britskej Kolumbie, Leto 2010, 11. číslo (3. číslo III. ročníka). Slovo z Britskej Kolumbie je neoficiálny časopis slovenských komunit žijúcich v Britskej Kolumbii v Kanade. Časopis vydáva skupinka Slovákov žijúcich v okolí Vancouveru pod vedením Joža Starostu (tel: 604 944-1554). Vychádza 4 krát do roka v počte 1,000 kusov. Adresa redakcie: Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Pl., Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada

Redakčná rada: andrej.dobos@sk-bc.ca, daniel.behan@sk-bc.ca, joz.starosta@sk-bc.ca
Grafická úprava: Daniel Behan, pixelplus.sk
Autori príspevkov: Mária Eškut, Jožo Starosta, William S. Lacko SJ (I.M.), Katarína Starosta, Rastislav Kráľ, Ladislav Lhota, Števo Mesároš, Zdenka Beranová-Křížová
Jazyková úprava: Jožo Starosta, Nataša Sallaiová
Chcete odoberať náš časopis elektronickou formou? » Pošlite email na subscribe.slovo@sk-bc.ca
Chcete viac informácií o možnosti sponzorovania? » Pošlite email na sponsor.slovo@sk-bc.ca
Chcete uverejniť váš príspevok? » Pošlite ho na slovo@sk-bc.ca
e-mailová adresa redakcie: slovo@sk-bc.ca. Pre ďalšie informácie navštívte www.sk-bc.ca
Redakčná rada publikuje všetky informácie v časopise Slovo z Britskej Kolumbie v presvedčení, že sú pravdivé. Redakčná rada neberie na seba zodpovednosť za prípadné nepresné alebo dokonca nepravdivé informácie. Ďakujeme za vašu podporu.

Zlatý sponzor 11. čísla

Ústav pre Slovákov žijúcich v zahraničí
Štefan Mesároš, sr.

Bronzoví sponzori 11. čísla:

Števo Boschnak
Pavel Jestráb

Volajte 1-604-944-1554

Staňte sa sponzorom ďalšieho čísla nášho časopisu, jeseň 2010

12. číslo bude venované

- História Slovákov v Britskej Kolumbii
- Súčasnému národnému, duchovnému, kultúrnemu, spoločenskému a športovému životu našich spolurodičov v Britskej Kolumbii

Ponúkame možnosť inzercie a sponzorovania 12. čísla. Prihláste sa na slovo@sk-bc.ca alebo zavolajte do redakcie na 1-604-944-1554 alebo náš podporte priamo na <http://www.sk-bc.ca/donate>.

Volajte 1-604-944-1554

Predplatné

Ponúkame plnofarebné výtlačky Slova z Britskej Kolumbie, ktoré Vám pošta doručí priamo do domu. Ročné predplatné na 4 čísla spolu s poštovným je: US\$25 pre Kanadu, USA aj pre ostatné krajiny sveta.

Časopis si môžete predplatiť aj „on-line“ na

http://www.sk-bc.ca/subscribe_slovo

Distribučné miesta

Časopis Slovo z Britskej Kolumbie si môžete vyzdvihnúť u týchto našich distribútorov:

Redakcia časopisu, 2690 Burnside Pl, Coquitlam BC, V3E 1A2, tel: 604-944-1554, **Slovenský Kostol sv. Cyrila a Metoda**, 472 East 8th Avenue, New Westminster BC, V3L 4L2, tel: 604-526-7351, **Slovenský Honorárny Konzulát**, 2nd floor, 247 Abbott Street, Vancouver BC, V6B 2K7, tel: 604-618-8520, **Dr. Viktor Neumann**, Family Physician, 210-Oakmond Medical Centre, 809 West 41st Ave., Vancouver BC, V5Z 2N6, tel: 604-261-7521, **Dr. Etela Neumann**, Family Physician, 302-2620 Commercial Drive, Vancouver BC, V5N 4C4, tel: 604-873-5561, **Peter Husar - Sinclair Travel**, 144-757 West Hastings St., Vancouver BC, V6C 1A1 tel: 604-682-1720, **Helen Maros**, Legacy Hair Studio, 2345 Clarke St., Port Moody BC V3H 1Y9, tel: 604-512-0925, **Dr. Viera Carnogursky**, Fleadfood Park Dental Centre, 503-15950 Fraser Hwy, Surrey BC, V4N 0X8, **Stuart F. Crown**, Certified General Accountant, Suite 245-550 6th St. New Westminster BC V3L 3B7, www.crowncoinc.com, 604-520-0434

Vancouver Public Library, 350 W Georgia St, 5. poschodie, oddelenie mnohonárodných časopisov, **Freybe**, obchod (aj) s európskymi špecialitami, 1927 East Hastings Street, Vancouver, **Nickel's Bakery**, 1816 Lonsdale Avenue (218th Street), North Vancouver, **Austin Delicatessen**, 1054 D Austin Ave, Coquitlam, **Coquitlam Public Library**, 3001 Burlington Drive, Coquitlam, **European Restaurant Danube**, 102A-3701 Hastings St. Burnaby, **Lakeshore Paradise Bed&Breakfast**, 2664 Lakeshore Rd., Vernon.

Hľadáme distribútorov

Chcete sa aj Vy stať distribútorom nášho časopisu? Chodia k Vám zákazníci alebo navštevníci, ktorí rozumejú slovensky? Ak Vaša odpoveď je „áno“, dajte nám vedieť na č. tel. 1-604-944-1554. Vo Veľkom Vancouveri vám doručíme 10 ks nášho časopisu „na skúšku“ zadarmo. Pre väčšie množstvo alebo do iných častí sveta, spravíme vzájomne výhodnú dohodu. Skúste a presvedčte sa, či Vám Slovo z Britskej Kolumbie pritiahne nových zákazníkov a navštevníkov.

Hody v New Westminsteri

V Slovenskej republike je 5. júl štátnym sviatkom svätých Cyrila a Metoda. Je to významný deň aj pre našu slovenskú farnosť v New Westminsteri, v Britskej Kolumbii na pobreží Pacifiku. Náš kostol je zasvätený týmto slovanským vierozvestcom a patrónom Európy – takže v nedeľu, ktorá je najbližšie k 5. júlu máme obyčajne hody.

Ani tento rok nebol výnimkou. Hody sme mali 4. júla. Hlavným celebrantom slovenskej sv. Omše bol Otec Kazimír zo Slovenska, ktorý nás vo svojej „hodovej“ kázni vyzval k jednote, ktorá je rovnako potrebná

doma na Slovensku ako aj ďaleko od rodného kraja a k vernosti „Dedičstvu Otcov“.

Popoludní bol piknik v „Hume Park“. Je to veľké parkové priestranstvo neďaleko od kostola, kde tradične poriadame slovenské pikniky už po mnoho a mnoho rokov. Tento rok nám počasie veľmi neprialo. Napriek chladnejšiemu vánku a dažďiku, ktorému neustále „viseli nohy“, sa však v parku zišlo viac ako 50 krajanov pri dobrom gulášu, priateľskej debata a aj pri túžbe spláchnuť si hrdlo nápojmi, ktoré neslobodno v Kanade na verejných priestranstvách konzumovať.

Tohoročný piknik, ako aj pikniky v uplynulých dvoch rokoch pre potreby farnosti, obrázkami aj videom zdokumentoval pán Ján Plaček z Bratislavy, ktorý je na návšteve u svojej dcéry Slávky. Vďaka, pán Plaček.

js

Európsky festival

Sobotný deň, 29. mája, od rána do noci mohli naši českí a slovenskí krajanovia stráviť v Scandinavian Centre v Burnaby, kde sa konal 13. ročník Európskeho festivalu. Po niekoľkých rokoch sa festivalu zúčastnili tiež krajanovia z Českej republiky a zo Slovenskej republiky. Prezentovali svoje krajiny bohatými ukážkami a širokým výberom informačných materiálov.

Obe krajiny predviedli na slávnostnom otvorení svoje kroje a pri slovenskom stole sa navštevníci mohli potešiť ručným zdobením perníčkov.

Dievčatá Klára a Martina (každá zastupovala svoju krajinu) sa ujali prípravy tradičných pokrmov ako knedlíky, guláš a segedínsky guláš. Aj napriek dažďivému počasiu bol areál po celý deň zaplnený

navštevníkmi, ktorí mali možnosť získať zaujímavé informácie o 32 európskych krajinách, pobaviť sa na tanečných a speváckych vystúpeniach, ochutnať tradičné pokrmy i pivo a večer si zatancovať s našou miestnou skupinou Bohemian Express.

Veľká vďaka patrí Evke Malenkovej, ktorá sa ujala organizácie za českú i slovenskú skupinu, mnohým dobrovoľníkom a našim krajanom, ktorí podporili túto akciu zakúpením vstupeniek.

Menovite patrí vďaka týmto dobrovoľníkom: Miloš Zach, Eva Malenka, Blanka Ondrášková, Dana Cline, Marta Jamborová, Zdenka Beranová-Křížová z výboru CSSK, a ďalej Lenka a Rastó Král, Milada a Roman Klimovi, Renatka a Roman Francistyovi, slečna Kubová, Janka Melasová, Hana Klinkera, Martin Odrnášek, Babeta Velek, Ivana Smulikova a Madlenka Cline.

Autorka príspevku Zdenka Beranová-Křížová, do slovenčiny upravil Jožo Starosta

SINCLAIR TRAVEL

Excellent prices and service on airline tickets to Europe and all other destinations

Tickets for your visitors to Canada

Certified invitations forms

Travel insurance

Cruises to Alaska, Caribbean and Europe

Tour packages all over the world

call Peter (604) 682-1720 or 1(800) 306-1668

info@sinclairtravel.com, www.sinclairtravel.com

Slovenská sv. omša

je každú nedeľu o 11.00 hodine

v Kostole sv. Cyrila a Metoda

472 East 8th avenue

New Westminster

tel. (604) 526-7351

<http://www.sk-bc.ca/cyrimetod.org/>

Za Romanom Tulisom

Po dlhom, ťažkom a húževnatom zápase s rakovinou, vo veku 54 rokov, zomrel náš priateľ Roman Tulis, zakladateľ European Soccer School of Excellence.

Češť jeho pamiatke.

Roman Tulis, whose elite Burnaby based soccer school turned out top-flight players around the world, passed away Thursday evening March 4th at 10 PM at the age of 54 with his family at his side after an incredibly brave battle with cancer.

ROMAN TULIS

*August 3, 1955 +March 4, 2010

Born in the High Tatra Mountains of Slovakia, Roman was well respected and admired in the international soccer community in Europe, as well as in Vancouver for his European Soccer School of Excellence. Roman played soccer professionally in Slovakia but

“Some people come into our lives and quietly go.

Others stay a while and leave footprints on our hearts and we are never, ever the same.”

his career ended early due to knee injuries. This led him to what he was really meant to do in life which was to coach professionally. He started his coaching career with Slovan Bratislava and was soon coaching the Czech-Slovakian youth national team.

In 1986 Roman visited Vancouver for EXPO, and fell in love with the city. In 1988, he and his wife, Danko, moved to Vancouver and began working for the Hyatt Regency Hotel. Word of his coaching ability soon led to him becoming a coach of the BC Provincial Boys Soccer Team.

In 1993 Roman opened the Roman Tulis European Soccer School of Excellence in Burnaby with only 12 students - the first of for his incredible ability to prepare players to play at an international level, for his constant encouragement to get a university education and, perhaps above all, for his emphasis on developing good people, not just good soccer players. Roman's gentle yet firm way of teaching the students the values of dedication, diligence, and discipline in every walk of life will be sadly and greatly missed.

„Winning is nice“ Roman said to his students, „but it is not everything“. He taught them to be humble and gracious, to be team players and most importantly to play fair and respect the game and the people who play it, even if they wear a different coloured jersey.

Roman always strived to be the best he could be - as a husband, father, coach, as a friend - and he encouraged all young soccer players to do the same - „Be the best you could be!“

Pán profesor Skála

Pána profesora Josefa Skálu poznajú mnohí vancouverští emigranti z českých, moravských a slovenských krajov ako spoluzakladateľa Divadla Za rohem, v ktorom pracuje celých 33 rokov. Režiroval tam 26 inscenácií, v mnohých hral aj hlavnú úlohu. Navrhoval a vytváral scénu a osvetlenie do viacerých divadelných hier. Určite sa všetci, ktorým je čeština zrozumiteľným jazykom, zhodneme na tom, že Divadlo Za rohem pod Skálovým vedením významne prispelo k udržovaniu krajanských komunít v Britskej Kolumbii.

Čo však mnohí možno nevieme alebo sme nevedeli, je jeho „profesionálne pozadie“ - je profesorom detského lekárstva, pôrodnictva a gynekológie na UBC.

Plné meno pána profesora je Prof. MUDr. Josef P.Skála, M.D., Ph.D., FRCPC. Jeho špecializáciou bola detská onkológia. Publikoval viac než 100

vedeckých prác a niekoľko monografií a prednášal na desiatkach kongresov po celom svete. V roku 2010 bol vymenovaný za laureáta najvyššej ceny Kanadskej Zdravotnej Asociácie, „F.N.G.Starr Award“, za jeho významný prínos k lekárskej vede, praxi a vyučovaniu, a zároveň za jeho prácu v divadelnom umení.

Priatelía pána profesora Skálu si v auguste pripomenú jeho narodeniny, 69 rokov plodného života na poli medicíny, kultúry, divadla, rozhlasu a krajanského života v Britskej Kolumbii. My sa kním pripájame a želáme pánovi profesorovi veľa zdravia, síl a chuti do ďalších rokov jeho života

a veľa radosti z dobre vykonanej práce. Tešíme sa tiež na ďalšie stretnutia v Divadle Za rohem.

Pre tých, ktorí sa chcú dozvedieť viac o profesionálnom, krajanskom a súkromnom živote pána profesora Skálu, doporučujeme si prečítať článok na <http://www.sk-bc.ca/node/1306>.

Torra Enterprises Ltd.

Mechanical Contracting

Peter Levarský

tel.: (604) 599-8424

fax: (604) 599-8479

cell: (604) 728-7402

email: torraenterprisesltd@shaw.ca